

HỒI 282

Phá Thiên Bát Đạo

An Long đợi cho Mỹ Nhân Phiến cắt một vòng đẹp mắt tới sát cái cổ béo núng nính của mình chừng hai đốt ngón tay mới nhẹ nhàng đảo bộ, dịch chuyển vị trí đến góc chết bên trái Hầu Hi Bạch, nhìn như muốn ngã, nhưng thoát cái đã đỉnh lập như son, mặt mày hớn hở như trẻ con đang vui đùa: “Chiết phiến này của hiền điệt có tên gọi gì không? Thạch đại ca xưa nay chưa bao giờ dùng thứ đồ vật của nữ nhân này, như hiền điệt đây có phải gọi là thanh xuất ư lam không?”.

Hầu Hi Bạch biết rõ An Long là kẻ tiểu lý tàng đao, y cười càng tươi, thì sát cơ càng thịnh, bèn khẽ phát chiết phiến, mở ra rồi lại cụp vào, phát ra một đạo kinh phong rồi thu về trước ngực, nhẹ nhàng phe phất, từ công chuyển thành thủ, mỉm cười đáp: “Đây là Mỹ Nhân Phiến, mặt phiến được dẹt từ tơ băng tằm, không sợ đao kiếm, nan phiến làm từ tinh cương, dùng nhựa cây ngàn năm để dán với mặt phiến. Nhờ ơn ân sư chỉ điểm, tiểu điệt mới sáng tạo được Bách Hoa Thức, chú trọng bốn chữ ‘mỹ, xảo, khinh, nhã; nào dám nói là thanh xuất ư lam, nhưng nếu được An thúc hân thưởng, thì tiểu điệt đây cũng thập phần mãn nguyện rồi.

An Long vẫn tiếp tục cười, tiểu ý còn nồng hơn trước, nhưng trong lòng lại không lúc nào lơ là cảnh giác. Nền biết rằng để khắc phục hạn chế về thể hình, y đã đặc biệt khổ công nghiên cứu khinh công bộ pháp, dựa vào bộ pháp ảo diệu khinh linh, hóa khuyết điểm thành ưu điểm, tuyệt đối không sợ đối phương dùng nhanh đánh nhanh. Nếu Hầu Hi Bạch định dùng thân pháp phiến chiêu liên hoàn công kích, y chỉ cần mười chiêu để nắm rõ toàn bộ biến hóa của đối phương, lúc ấy sẽ có thể vận dụng thứ bộ pháp kỳ dị mà y đặt tên là Liên Bộ tới mức cực điểm, phối hợp với Thiên Tâm Liên Hoàn, chắc chắn chỉ cần vài chiêu là có thể đưa họ Hầu về châu Tây Thiên. Chẳng ngờ Hầu Hi Bạch lại đột nhiên biết trước tiên cơ, đối công thành thủ, lợi hại nhất chính là thủ pháp phe phất chiết phiến của y, không ngừng vận tập công lực, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển thủ thành công, ra chiêu trí mạng. Nếu An Long xuất thủ tấn công lúc này, sẽ đi ngược lại với ảo lý “nhờ người thành sự” mà Liên Bộ coi trọng, chỗ vi diệu bên trong thế nào, thật khó mà dùng lời nói hết.

An Long tất nhiên là không lọt vào thế hạ phong, chỉ là không chiếm được tiện nghi mà thôi. Y thâm nhủ không làm thì thôi, đã làm thì làm cho chót, nếu đêm nay không giết

chết được tên tiểu tử này, tất cả kế hoạch tính toán của y và Dương Hư Ngạn sẽ tan thành bọt nước. Bởi vì có cho ăn gan trời y cũng không dám để Hầu Hi Bạch nói cho Thạch Chi Hiền biết mình chính là kẻ giết chết con gái của y. Chỉ nghe họ An bật cười khanh khách nói: “Được lắm, hay là hiền điệt múa mấy chiêu Mỹ Nhân Chiêu Kính, Ngọc Nữ Chiết Yếu cho An thúc mở mang kiến thức đi!”.

Sự thực thì Hầu Hi Bạch cũng vì không hiểu được Liên Bộ của An Long nên mới chuyển công thành thủ, chứ thực ra y cũng đã nảy sinh sát cơ với An Long, hòng triệt tiêu đi một chỗ dựa vững chắc của gã sư huynh đệ đồng sư không đồng môn Dương Hư Ngạn.

Tuy Thạch Chi Hiền là ân sư của y, nhưng y chưa bao giờ thực sự hiểu được Thạch Chi Hiền và lối hành sự quái dị khiến người ta không thể đoán biết của họ Thạch. Bất Tử ẩn quyền rơi vào tay bất cứ người nào cũng chẳng khác gì một đồng giấy vụn, nhưng nếu lọt vào tay y hoặc Dương Hư Ngạn, thật chẳng khác gì Phật gia lập địa thành Phật, võ công sẽ tăng tiến vượt bậc. Vì vậy, y mới bất chấp tất cả mà chân thành hợp tác với Tử Tử Lăng.

Có điều muốn giết An Long đích thực không phải chuyện dễ, nhưng y lại không thể không thử, ít nhất là cũng phải khiến họ An không thể xuất thủ can dự vào chuyện đêm nay, như vậy y và Tử Tử Lăng mới có thể liên thủ hạ sát đại địch lớn nhất trong đời mình là Dương Hư Ngạn.

Nhìn bề ngoài thì An Long có vẻ hờ hững hững, hoàn toàn không phòng bị, nhưng thực ra thì khắp người y không có lấy một sơ hở, đã đạt đến cảnh giới của bậc đại tôn sư, dĩ bất biến ứng vạn biến.

Hầu Hi Bạch ung dung cười cười nói: “Liên Bộ phối Liên Hoàn, thiên thể vô tâm, liên di vô hoàn. Yếu chỉ của tâm pháp Thiên Liên Tông của An thúc là vô trung sinh hữu, còn Hoa Giác Phái của tiểu điệt lại đi tìm vô trong hữu, An thúc hãy thử chiêu này xem sao!”.

Không biết y dùng động tác gì, trong nháy mắt đã chỉ cách sườn bên phải của An Long tầm ba thước, chiết phiến mở ra quét vào eo hông họ An.

Một chiêu hết sức bình thường đơn giản, nhưng do Hầu Hi Bạch sử ra lại hoàn toàn khác biệt, người khác coi nặng như nhẹ, còn y thì coi nhẹ như nặng, Mỹ Nhân Phiến tựa như thiết chùy nặng ngàn cân, trầm ổn quét tới phía An Long.

Nụ cười trên mặt An Long tắt ngóm, song mục chăm chú nhìn vào cây chiết phiến trên tay đối thủ, đến khi chiết phiến tới sát người, kinh phong làm y phục dính sát vào thân thể, y mới vùng quỳên kích ra.

“Xoạt!”.

Chiết phiến gấp lại, từ nặng chuyển thành nhẹ, phiến hốt vô lực điểm vào thiết quyền thế như bài sơn đảo hải của An Long.

An Long hự nhẹ một tiếng, quyền hóa thành trảo, chộp vào Mỹ Nhân Phiến.

Hầu Hi Bạch mỉm cười thông dong, chiết phiến lại xòe ra, nếu An Long giữ nguyên chiêu thức, thì chỉ có thể chộp vào mặt phiến mà thôi. Nhưng họ An cũng không phải hạng thường, trong sát na ngăn ngủi đó đã kịp hóa trảo thành chưởng, vỗ mạnh lên mặt phiến.

“Bình!”.

Kinh khí giao kích.

An Long khẽ lắc lư người, còn Hầu Hi Bạch thì bị chấn bay ra xa, hạ thân xuống mép mái ngói. Thoạt nhìn có vẻ như An Long đang chiếm thượng phong, nhưng vẻ cười cười thì đã biến mất hoàn toàn trên gương mặt y, song mục lộ vẻ ngạc nhiên, trầm giọng nói: “Chiêu này của hiền điệt là gì vậy?”.

Hầu Hi Bạch ung dung điềm tĩnh nói: “An thúc đã hỏi, tiểu điệt đương nhiên không thể không dám, đây là Kinh Trọng Chiêu trong Phá Thiên Bát Đạo do gia sư sáng tạo ra, yếu quyết chính là cử kinh như trọng, cử trọng như kinh, chuyên dùng để phá Liên Bộ của An thúc, lẽ nào Hư Ngạn sư huynh chưa từng nhắc chuyện này với thúc hay sao?”.

An Long xem chút nữa thì tức đến thổ huyết, bởi rõ ràng là công lực của y cao hơn Hầu Hi Bạch một bậc, nhưng lại bị đối phương dùng chiêu thức kỳ quái khắc chế được võ công của y nên có lực mà không thể dùng, cơn giận này muốn nuốt trôi cũng thật không phải chuyện dễ.

Nhìn quanh cao thủ trong thiên hạ, người có thể khiến An Long sợ hãi chỉ đếm trên đầu ngón tay, trong đó thì Thạch Chi Hiền là người khiến y cố kỵ nhất. Lúc này họ An đã bắt đầu hối hận vì đã nhúng tay vào cuộc tranh đoạt Bất Tử ấn quyền của Dương Hư Ngạn và Hầu Hi Bạch, nhưng giờ hối hận thì đã quá muộn mất rồi.

Y hít một hơi thanh khí rồi cười lên ha hả nói: “Được! Nếu đã là tuyệt nghệ của Thạch đại ca thì thế nào An mỗ của phải kiến thức một phen mới được!”.

Nói đoạn liền lao lên phía Hầu Hi Bạch, động tác lão đảo như người say rượu. Cuối cùng thì y cũng quyết định chủ động tấn công.

oOo

Ở tận cùng của thạch cấp là một gian mật thất bằng đá rộng chừng hai trượng vuông, cao khoảng trượng rưỡi, bốn phía vách tường xếp rất nhiều trường sinh linh vị, đối với một đạo quan, thì nơi này là nơi hết sức bình thường, chỉ là thông đạo đi dẫn vào đây quá bí mật, khiến cho người ta không khỏi nảy sinh nghi ngờ mà thôi.

Không khí trong mật thất tuy thông thoáng, nhưng vẫn có cảm giác ẩm ướt, thêm vào sự âm u quỷ quái của khung cảnh xung quanh, khiến cho Từ Tử Lăng không khỏi thấy lạnh cả người. Trên một chiếc kỷ nhỏ đặt ở góc phòng có một ngọn đèn đỏ, làm cả gian mật thất đắm chìm trong ánh sáng đỏ mờ mờ huyền bí.

Ở giữa phòng đặt một chiếc bàn dài, bên trên trải khăn đen, Tào Ứng Long đang nằm bất tỉnh nhân sự trên đó, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Nếu đổi lại là người khác, lúc này nhất định đã lao tới cứu Tào Ứng Long trước rồi mới tính toán sau, nhưng Từ Tử Lăng lại cảm thấy rất không thỏa đáng, ngấm ngấm nhận được trong mật thất còn có sự tồn tại của kẻ thứ ba, còn chỗ duy nhất cho kẻ này ẩn thân chính là bên dưới bàn, sau tấm vải đen kia.

Lúc này gã mới hiểu ra tại sao Cao Ải nhị tướng lại không để lại một người canh giữ lối vào mật thất, bởi vì trong mật thất đã có người khác, hơn nữa kẻ này nhất định phải là cao thủ, đủ năng lực canh giữ Tào Ứng Long, rất có khả năng chính là kẻ thi triển tà thuật với họ Tào, bằng không An Long làm sao có thời gian đi ứng phó với Giải Huy? Từ đây có thể thấy, An Long và Dương Hu Ngạn đều có ý đồ riêng, lợi dụng lẫn nhau. Người này là ai? Bao nhiêu ý nghĩ hiện lên trong đầu Từ Tử Lăng, còn với địch nhân ẩn thân kia, Từ Tử Lăng chỉ như hít sâu một hơi, rồi tiến về phía Tào Ứng Long.

oOo

Bạng Cổ An Long nghiêng nghiêng ngả ngả lượn tròn xung quanh Hầu Hi Bạch, lúc thì nhanh như điện chớp, lúc thì chậm chạp nặng nề, nhưng bất luận là bước chân nhanh hay chậm, lúc nào y cũng vừa vừa đặt mình ở góc chết mà Hầu Hi Bạch không thể tấn công, vì vậy tuy Hầu Hi Bạch sử Mỹ Nhân Phiến đến mức xuất thần nhập hóa, khai hợp vô thường,

nhưng lần nào cũng chỉ suýt chạm được vào đối phương, muốn bức cho y xuất chiêu ngạnh tiếp cũng không thể làm được.

Có điều về mặt Hắc Hi Bạch vẫn ung dung tiêu sái như không, khi thì áp sát, lúc lại lùi ra xa, thoát ẩn thoát hiện như một bóng ma.

Nhưng An Long thì biết chắc Hắc Hi Bạch đã đến cực hạn, vì người của Hoa Giác Phái cho dù là bị đối phương giết chết, cũng tuyệt đối không để lộ vẻ nhếch nhác khó coi. Lúc này hai người đã giao thủ năm mươi chiêu, An Long tự vấn mình đã không chế được đại cực, bèn cười lên ha hả, vận tụ công lực, chuẩn bị thi triển sát thủ.

Chỉ thấy y đột nhiên lao thẳng đến trước mặt Hắc Hi Bạch, thân hình xoay tròn như bông vụ, tay bắt ấn liên hoa, kinh khí nổ ù ùng giữa không trung, giống như những đóa hoa sen vô hình bắn về phía Hắc Hi Bạch, chiêu thức thập phần nguy dị. Từ đây có thể tưởng tượng ra, nếu như quần chiến, bất luận là đối phương có bao nhiêu cao thủ, tất cả cũng đều phải đơn thân độc lực ứng phó với thế công của họ An, chẳng trách mà ngày trước Phụ Công Hựu có Vinh Phụng Tường và Tả Du Tiên tương trợ cũng không dám mạo hiểm xuất thủ với y.

Hắc Hi Bạch đột nhiên lui lại ba bước, đến sát mái hiên, hiên ngang đứng thẳng, song mục thần quang lấp lánh, chuẩn bị toàn lực xuất thủ.

Gã đã đợi giây phút này từ lúc bắt đầu động thủ, không khí xung quanh trở nên nóng bỏng vô cùng, đóa kinh khí hình hoa sen đầu tiên của Thiên Tâm Liên Hoàn đảo một vòng quanh người gã, rồi quay ngược trở lại vào bối tâm gã.

Phàm là công phu thượng thừa đều không tách khỏi nguồn gốc, chính là làm thế nào để bồi dưỡng chân khí trong nội thể, chọn lựa cách phát công và khắc địch chế thắng. Còn Thiên Tâm Liên Hoàn của Thiên Liên Tông lại là dị chủng của tiên thiên chân khí, yếu quyết lấy tâm mạch làm chủ, cho rằng "tâm giả quân chủ chi quan", lại nói: "chỉ có kẻ trí mới có tâm hình nhụy hoa, trong có dị khiêu". Cái tên Thiên Tâm Liên Hoàn chính là từ đây mà có, sau đó lại phối hợp với hơn mười thủ pháp cực kỳ phức tạp, thông qua các kinh mạch Thái Âm, Dương Minh, Thiếu Dương, Thái Dương, Quyết Âm, đẩy ra những luồng chân khí nóng bỏng hình hoa sen, có thể khiến kinh mạch của đối thủ bị nhiệt thương rồi vỡ bung ra, lợi hại phi thường.

Có điều loại võ công này cũng có một nhược điểm, đó chính là cực kỳ hao tổn chân nguyên, không thể duy trì quá lâu, bởi vậy nếu không phải gặp tình huống quá bức bách,

đồng thời không nắm chắc phần thắng, An Long tuyệt đối không chịu thi triển Thiên Tâm Liên Hoàn để đối phó địch nhân.

Hầu Hi Bạch có thể bức An Long sử ra công phu này cũng là rất đáng tự hào rồi.

Chỉ cần “một hoàn” trong Thiên Tâm Liên Hoàn kích trúng, An Long sẽ có thể thừa thế truy kích, sử dụng chiêu sát thủ khác để đối phó với địch nhân đã tổn thương kinh mạch.

Trong chớp mắt, đôi tay mập mạp của An Long đã đẩy ra năm đóa kinh khí hình hoa sen, lần lượt bắn vào năm chỗ yếu hại trên người Hầu Hi Bạch.

Hầu Hi Bạch vẫn giữ vẻ tiêu sái tùy tiện, đột nhiên vận kinh dồn xuống chân làm mái ngói dưới chân vỡ ra thành từng mảnh, cả người y cũng theo đó trầm xuống, tuy vẫn không kịp tránh khỏi Ngũ Liên Hoàn của An Long, nhưng cũng tranh thủ được một chút thời gian trước khi luồng kinh lực nóng như lửa kia ập tới, đồng thời cũng tránh được những chỗ yếu hại.

Y mở chiết phiến ra hộ vệ tâm mạch, rồi ngâm dài: Phá Liên Bát Pháp, Dĩ thực hoàn hư”.

Lời vừa dứt thì chiết phiến trong tay đã khẽ phát nhẹ, động tác đẹp mắt phi thường. Chỉ thấy y phục toàn thân y căng phồng lên, bay phần phật.

oOo

Từ Từ Lăng dừng lại cách chiếc bàn dài chừng năm thước, song chưởng đẩy mạnh ra, thân thể Tào Ứng Long nằm trên bàn lập tức bị kinh phong đẩy bay khỏi mặt bàn.

Một chiêu này rõ ràng đã nằm ngoài ý liệu của kẻ đang nấp dưới gầm bàn, khiến y không kịp ngăn cản.

Từ Từ Lăng đã tính toán từ trước, cùng lúc nhún người lao vút lên phía trên mặt bàn, đầu mũi chân điểm nhẹ xuống mặt bàn.

Mặt bàn lập tức vỡ vụn ra thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Nằm ngoài dự đoán của gã, bên dưới gầm bàn hoàn toàn không có gì, nhưng lúc này gã đã không còn thời gian để nghĩ ngợi, đang định đuổi theo đón lấy Tào Ứng Long, thì một chuyện kỳ quái đã xảy ra. Thân hình Tào Ứng Long đột nhiên bật dậy như cương thi, song

mục nửa nhắm nửa mở, chân không chạm đất, song thủ đẩy ra phía trước, lẳng không bố nhào về phía gã, dưới ánh sáng đỏ bập bùng, cảnh tượng lại càng thêm âm u nguy dị.

Từ Tử Lãng giặt mình kinh hãi, biết được ít nhất thì thân pháp của kẻ địch chưa hiện thân này tuyệt đối không kém hạng cao thủ như Loan Loan hay Dương Hư Ngạn, hơn nữa phản ứng kẻ này lại vô cùng khẩn cấp, có thể kịp thời ẩn thân ngay bên dưới thân thể Tào Ứng Long khi y bị gã đẩy ra khỏi mặt bàn.

Còn Tào Ứng Long rõ ràng đã bị trúng phải một thứ tà thuật nào đó của kẻ này, trở thành con rối để mặc cho y thao túng.

Lúc này Từ Tử Lãng tránh cũng không được, không tránh cũng chẳng xong, Từ Tử Lãng trước nay vốn ứng biến cực nhanh, mà nhất thời cũng luống cuống tay chân, không biết phải ứng phó thế nào.

Từ Tử Lãng nghiêng rặng, tung mình lộn nhào trên không một vòng, hai chân đạp vào chưởng tâm Tào Ứng Long, mượn lực phóng lên trần nhà, hòng nhìn rõ chân diện mục của địch nhân.

Chẳng ngờ Tào Ứng Long đột nhiên chuyển hướng, phóng vút lên theo gã, sao thủ cứng đờ như con rối đẩy về phía gã một chưởng bài sơn đảo hải, người kia lại nấp bên dưới họ Tào, khiến Từ Tử Lãng vẫn không thể nhìn rõ xem y là ai.

Chưởng phong cuộn cuộn đẩy tới, nếu để trúng phải e rằng không chết cũng bị thương. Điều làm Từ Tử Lãng đau đầu nhất chính là Tào Ứng Long căn bản không sợ gã phản kích, vì vậy chiêu chiêu thức thức đều là những chiêu không lưu lại hậu trước, chỉ cần gã rơi vào thế hạ phong, kẻ địch sau lưng kia sẽ lợi dụng thủ đoạn bỉ ổi ném Tào Ứng Long vào tường, nhân lúc gã cứu người mà thi triển sát thủ, nhưng trong tình hình trước mắt, gã căn bản không thể thay đổi tình thế phát triển.

Điểm duy nhất có lợi cho gã, chính là đối phương không hiểu diệu dụng của chân khí Trường Sinh Quyết.

Vừa rồi nhân khi điểm chân vào chưởng tâm Tào Ứng Long, gã đã hóa giải đi phần lớn chân khí âm nhu của địch nhân, đồng thời thừa cơ đẩy vào hai luồng chân khí thông qua kinh mạch của Tào Ứng Long, dùng thủ pháp Cách sơn đả ngư thăm dò hư thực công lực của đối phương. Phương pháp kỳ diệu này, trên đời ngoại trừ gã và Khấu Trọng, tuyệt đối không có kẻ thứ ba biết được.

Điều đầu tiên gã biết được chính là võ công của đối phương tuyệt đối không theo lộ số của võ lâm Trung thổ, nên biết rằng bất luận là Loan Loan hay Sư Phi Huyền và tất cả những cao thủ các phái chính tà đã cùng Từ Tử Lăng giao thủ, bao gồm cả Bạt Phong Hàn ở Đột Quyết và Khúc Ngạo ở Thiết Lạc, vô luận là luyện công theo đường lối nào, cũng vẫn lấy kỳ kinh bát mạch làm chủ đạo. Còn nội công của kẻ địch ẩn hình này lại hoàn toàn khác biệt, không hề đi qua những kinh mạch chủ đạo đó. Từ đây có thể suy đoán võ công đối phương nguy dị phi thường, quyết chẳng phải hạng dễ đối phó.

Điểm đáng sợ nhất chính là các đại huyệt ở vùng đầu của Tào Ứng Long như Nhĩ Môn, Nhĩ Cổ, Ngọc Chẩm, Mi Xung, Thiên Linh, Thiên Xung, Phong Trì, Thừa Trương đều bị một luồng chân khí âm nhu, hư thực khó phân phong bế. Nếu gã cố cưỡng cầu dùng chân khí bản thân đả thông những huyệt đạo này cho họ Tào, rất có thể sẽ khiến não bộ của y bị tổn thương, biến thành phế nhân vĩnh viễn.

Trước giờ gã chưa từng nghe qua có thứ công pháp nào có thể phong bế não thần đáng sợ như vậy.

Đối phương rốt cuộc là kẻ nào? Cùng với chuông phong, thân hình của Tào Ứng Long dường như cũng lớn lên gấp đôi, thì ra đối phương đã tách khỏi họ Tào, từ bên dưới bất ngờ đột kích, khiến cho không gian có thể né tránh của Từ Tử Lăng không ngừng bị thu hẹp, quả thực vô cùng hiểm ác.

Từ Tử Lăng mới lần đầu tiên gặp phải địch nhân giáo hoạt bách biến, cao thâm mạt trắc nhường này, cũng may là gã đã kịp thời ứng phó, uốn người dán sát lưng vào trần nhà, vận kinh hít chặt, ngón giữa điểm thẳng vào bàn tay Tào Ứng Long.

Chuông phong hùng hậu lập tức bị chỉ phong của gã phá vỡ, nếu như Từ Tử Lăng tiếp tục vận Loa Hoàn Kinh đẩy vào cơ thể Tào Ứng Long để giao kích với kinh lực của đối phương, bất luận thắng phụ thế nào, người bị hại đầu tiên vẫn là họ Tào, vì vậy Từ Tử Lăng chỉ điểm tới sát quyền đầu của y thì lập tức dừng lại, vận kinh đẩy sang ngang. Tào Ứng Long liền bị kinh lực của gã đẩy sang ngang, lướt đi như một áng mây, dễ dàng tới mức khiến người ta phải sinh lòng hoài nghi.

Quả nhiên khi Tào Ứng Long sắp chạm phải đồng trường sinh linh vị, bên dưới y chợt mọc thêm một chân nữa, đá ra một cước, về góc độ và thời gian đều chính xác tuyệt luân, lại vừa vận đúng vào lúc Từ Tử Lăng lực cũ đã hết, lực mới chưa kịp tái sinh.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng vốn phản ứng cực nhanh, vậy mà cũng không kịp né tránh, đành phải vận công lên chịu đựng một cước của đối phương.

Chỗ cổ tay bị trúng cước đau nhói lên một cái, kể đó là một cỗ kinh khí cực kỳ quái dị theo đó xâm nhập vào cơ thể, khiến toàn thân gã tê chồn, cảm giác khó chịu như bị kiến độc cắn khắp người.

Từ Tử Lăng trừng mắt lên nhìn kẻ tập kích mình và Tào Ứng Long bay về phía vách tường, rồi hự lên một tiếng, rơi xuống khỏi trần nhà.

Không biết địch nhân còn chiêu gì tiếp sau nữa, nhưng từ chiếc giày hoa và đôi chân nhỏ nhắn, gã nhận ra đối phương là một nữ nhân.

“Bịch!”.

Từ Tử Lăng rơi bịch xuống nền nhà.

- o O o -